

Άρειος Πάγος 692/1982, Τμ. Β'

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 41/82 σελ. 696

Περίληψη: Ν. 551/1914. - Ατύχημα εξ αμελείας του παθόντος. - Δυνητική μείωση της αποζημιώσεως και την § 4 άρθρ. 16. - Δεν εφαρμόζεται το άρθρο 300 Α.Κ. - Η υπό του παθόντος παράβαση των κανόνων οδικής κυκλοφορίας δεν συνιστά αμέλεια κατά τον ν. 551.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Ράπτης, Αχ. Αποστόλου

Κατά το άρθρ. 16 § 4 του κωδικοποιηθέντος ν. 551/1914, όστις διετηρήθη εν ισχύϊ διά του άρθρ. 37 Εισ. Ν. Α.Κ., "... εάν ο υπόχρεως εις αποζημιώσιν αποδείξη ότι το ατύχημα προήλθεν εξ αμελείας του παθόντος, ο δικαστής έχει το δικαίωμα να μειώση κατά την κρίσιν του το ποσόν της κατά το άρθρ. 3 οφειλομένης αποζημιώσεως, αλλ' ουχί κατωτέρω του ημίσεος αυτού. Αμέλεια υφίσταται μόνον εάν ο παθών αδικαιολογήτως, κατά την κρίσιν του δικαστού, παρέβη διατάξεις ισχυόντων νόμων η διαταγμάτων περί των όρων ασφαλείας ή κανονισμών περί αυτών, εκδοθέντων υπό της αρμοδίας δημοσίας αρχής ή εκδοθέντων μεν υπό του κυρίου της επιχειρήσεως, επικυρωθέντων δε υπό της αρχής, εφ' όσον οι κανονισμοί είναι ανηρητημένοι κατά τρόπον ευανάγνωστον εις καταφανή μέρη του τόπου εργασίας...

Η κατά το εδάφιον τούτο μείωσις δεν χωρεί εάν συντρέχη περίπτωσις τις εκ των εν τη πρώτη παραγράφω του παρόντος άρθρου οριζομένων (δόλος εργοδότη, μη τήρησις διατάξεων περί ασφαλείας (εργαζομένων)". Εκ των διατάξεων τούτων συνδυαζομένων προς την διάταξιν του άρθρ. 300 Α.Κ. και της εισηγητικής του πρώτου εκθέσεως συνάγεται ότι, ως εκ της ειδικής ρυθμίσεως υπό τούτων του πταίσματος του ζημιωθέντος, δεν έχει εφαρμογήν η τελευταία περί συντρέχοντος πταίσματος διάταξις του άρθρ. 300 Α.Κ. εξ ου παρέπεται ότι η μείωσις της κατά το άρθρ. 3 του ν. 551/1914 αποζημιώσεως δύναται να θεμελιωθή μόνον επί της ως άνω ειδικής αμελείας του παθόντος. Τούτο ειπούσα και η προσβαλλομένη απόφασις και δι' επικυρώσεως της ομοίως αποφανθείσης πρωτοδίκου αποφάσεως, απορρίψασα την ένστασιν της αναιρεσειούσης περί μείωσεως της κατά το άρθρ. 3 του ν. 551 αποζημιώσεως λόγω αμελείας του παρόντος υιού του αναιρεσιβλήτου, συνισταμένης εις το ότι ούτος, οδηγός τυγχάνων αυτοκινήτου της αναιρεσειούσης, ετραυματίσθη θανασίμως και απεβίωσεν εκ των τραυμάτων, εν τη εκτελέσει της εργασίας του, άλλως εξ αφορμής ταύτης, κατά την οδήγησιν του αυτοκινήτου, γενομένην κατά παράβασιν των κανόνων της οδικής κυκλοφορίας κλπ. επί τη αιτιολογία ότι η τυχόν τοιαύτη αμέλεια αυτού (περί την οδήγησιν και κατά παράβασιν, ειδικώτερον, κανόνων οδικής κυκλοφορίας) δεν εμπίπτει εις την κατά την διαληφθείσαν διάταξιν ειδικήν αμέλειαν της παραβάσεως ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας, δεν παρεβίασε τας ανωτέρω διατάξεις, ο δε περί του εναντίου, εκ του άρθρ. 550 εδ. 1 Κώδ. Πολ. Δικ., τοιαύτην έννοιαν έχων, μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος και απορριπτέος. (Επικυρώνει την 10618/1980 Εφετ. Αθηνών).